

Vtorek, četrtek in sobota izhaja in velja v Mariboru brez pošiljanja na dom

za vse leto 8 g. — k,
„ pol leta 4 „ — „
„ četrť „ 2 „ 20 „

Po pošti:

za vse leto 10 g. — k
„ pol leta 5 „ — „
„ četrť „ 2 „ 60 „

SLOVENSKI NAROD.

Vredništvo in opravništvo je na stolnem trgu (Domplatz) hiš. št. 179.

Rokopisi se ne vračajo, dopisi naj se blagovoljno frankujejo.

Oznaniła:

Za navadno tristopno vrsto se plačuje:
6 kr. če se tiska 1krat,
5 „ „ „ 2krat,
4 „ „ „ 3krat.
veče pismenke se plačujejo po prostoru.

Za vsak tisek je plačati kolek (štampelj) za 30 kr.

Zarad visokih praznikov prihodnji list ne izide v torek, ampak še le v četrtek.

Tabor v Sežani.

Tretje leto širijo že slovenski rodoljubi s pripomočjo taborov med našim narodom narodno zavest. Povsod, kjer se je dozdal taborovalo, imelo je taborovanje najboljši uspeh; to nam je vnovič dokazal tabor v Sežani, ki ga je osnovalo politično društvo „Soča“ za kraške Slovence in tržaško okolico. Vrli Sežanci dobro so zadeli važen pomen tega dneva, to je kazala že zunanja oblika prijaznega tržiča, pri vsaki hiši vihrale so slovenske zastave, naznanjaje, da se denes veseli majka Slava! Med kamenitim zidovjem, po katerem se je razpenjala spomladna zelenjad, mislili smo, da se nahajamo v ličnem vrtu. Že pred poldne dospeli so iz daljnega Tomina ondodni pevci v krasni sokolski obleki, rodoljubi iz Gorice, Postojne in Razdrtega. Brž popoldne začeli so prihajati kraški kmetje iz sežanskega okraja. Ob treh bilo je v trgu že vse živo. Voz za vozom drdral je po cesti, ki drži iz Trsta v Sežano; posebno pozornost obudili so proseški in nabrežinski pevci, med njimi gosp. Nabrgoj in gosp. Cvek, slednji odlični vodja obeh pevskih zborov. Impozanten bil je prihod tržaških okoličanov in slovenskih Istranov po taktu izvrstne domače glasbe; vse okolične čitalnice, čitalnica boljunška in pasjavaška iz Istre, bile so z društvenimi zastavami v obilnem številu zastopane. Ob štirih začela se je gibati zbrana množica pač nad 6000 duš, pod senco slovenskih zastav in pri zvuku doneče glasbe proti taborišču, — pol male ure zunaj Sežane, poleg ceste, ki drži v Ipavo. Ko je bilo ljudstvo v najlepšem redu stalo pred odrom za govornike pripravljenem, prikaže se gospod dr. Lavrič in pozdravi taborite blizo tako-le: „Bratje! upapolno gleda denes na nas, ki smo se tukaj pod milim nebom zbrali, mati Slovenija, prajajoča: ali bodem po tolikem trpljenji še vedno čakala, vedno žalovala? Ne! Čas rešitve se ti bliža. — Časi so se premenili, za nas denašnje dni ne velja samo surova sila, kakor je ta veljala svoje dni, denes so nam priznane pravice, na čijih temelji lahko preženemo vse

goste megle, ki še vedno zakrivajo političen naš položaj; pa k temu je treba resne volje in poguma! Veseli me, da se začnejo živo zavedati svojih pravic Slovenci na Spodnje-štajerskem, Koroškem, Kranjskem in Primorskem, ter s tem osramotiti tujce, ki so mislili, da smo mi mrtvo truplo od ktere ga lahko vzame vsak en kos. Denes dragi moji je vse drugači, kakor je bilo svoje dni, ko nismo imeli ne knjig ne časopisov, zdaj torej ko imamo, hvala Bogu, knjige in časopise, začnejo se našemu narodu oči odpirati; vsaki izmed nas denes živo čuti, da je Slovenec! Pa kdo je to vse storil? Sami! Star pregovor pravi: „Kdor si sam pomaga, temu Bog pomaga.“ Začeli smo sami orati ledino: pisati podučne spise in pesme prepevati budnice, osnovavati čitalnice, — veliko so nam tudi tabori pomagali; to lahko vidimo denes, ko nas je tukaj zbranih na tisoče, veselimo se tega, veselimo se tembolj, ker vemo da je še mnogo naših bratov pri nas v duhu, katerim ni bilo mogoče sem priti. — Ako hočemo biti narod — ljubi Slovenci! moramo imeti pravice, ki jih ima vsak drugi narod, denes bodemo torej naše tirjatve glasno izrekli, vi jih pa bodete, ako se vam zdé pravične, potrjevali. Pred, nego začnemo, pozdravljam vas moške iz Krasa, in vas srčne okoličane, ki ste že svoje junaštvo večkrat dokazali; pozdravljam sploh vse tukaj pričujoče, pozdrav tudi našim Slovenkam velja! Na vseh taborih treba je župana, prosim torej da si ga volite. — Z velikim navdušenjem in enoglasno je odmevalo od vseh strani: „Dr. Lavrič naj na taboru župani!“ Zahvalivši se ljudstvu za to zaupanje, podeli besedo gosp. doktoru Klavžerju, ki je temeljito razpravljal prvo točko. „Vsi Vlovinci naj se po postavni poti zedinijo v eno kronovino z enim deželnim zborom“, izvrsten govor končal je z besedami: „Razkosana in raztrgana si Slovenija ne more pomagati, zedinjena bi pa ne le bila nam koristna, ampak tudi državi. Pač resničen je verz našega pesnika: „Skala se trese in hrib, zvestoba Slovincu ne gane!“ V duhu bratje! vidim, da ste že vsi zedinjeni, rad bi denes mogočno vskliknil: Slovenija vstani! Slovenija vstaja, se zbujaj, ves narod jo kliče na dan!“ To točko odobrili so taboriti z velikim navdušenjem.

Drugo točko: Naj se dejansko izpelje §. 19. državavno osnovnih postav, naj se tedaj v cesarskih urad-

nijah na Slovenskem precej začne pisati in uradovati v slovenskem jeziku; in podučni jezik v šolah na Slovenskem, naj bode slovenski jezik“, razkladal je gospod Ravnik deželni poslanec isterski, in je tako-le govoril: „Kako srečni so bili časi, ko so se pred 12. stoletji zbirali naši očetje pod košato, senčnato lipo, kjer so se posvetovali, kaj je v prid a kaj je v škodo slovenskemu rodu! Niso imeli onkrat tujih paragrafov, njih poglavitni paragraf v nevarnosti je bil: združena moč. S tim paragrafom v roki so naši spredniki že pred 12. stoletji pretepli Tesela Bavarca na Koroškem, Grke v Istri in Lombarde onkraj Soče. S tim paragrafom v roki, t. j. s združeno močjo so predobili naši očetje divje Obre, kateri so skozi 20 let trpinčili naše matere in skrunili naše sestre. —

Dogodila se je našim prednikom po izdajstvu velika nesreča na konci 8. in na početku 9. stoletja, povlegli so pod težki jarm Frankov. Franki so razklali slovensko združeno moč in pod krinko krščanstva so nam prinesli težka železa in sužnost. Od tega časa se niso več zbirali naši očetje pod domačo lipo, živeli so skoz tisoč let pod tujimi paragrafi. Koliko jih je bilo, in kakošni so bili ti paragrafi, vam ne bom razkladal, ker moj namen je govoriti samo o enem paragrafu, t. j., § 19. osnovnih državnih postav. Posluh! —

Bilo je 20. decembra leta 1867. ko se je na Dunaji v pričo mnogih učenih nemških dohtarjev porodilo prav čudno dete. Ni bilo lepo, kajti zasukano je bilo pri glavi in pri nogah. Dopadlo je pa vsim, ker oči je imelo bistre, ušesi tanke in usta je držalo na smeh. Od blizu in od daleč so ga hodili gledat. Pri slovesnem krstu je bilo mnogo imenitne gospode, ni pa bilo ne duhovna ne blagoslovljene vode. Dali so temu otroku tudi prav čudno ime, ktere ga v pratiki ne najdeš, imenovali so ga namreč: „§. 19 osnovnih državnih postav.“ Zares čuden otrok; komaj se je rodil, so ga že poslali po svetu. On popotva že tretje leto po avstrijskih deželah. Šel je najprvo v gostje k Nemcem, pri katerih je najraje; kajti božali so ga noč in dan in pasli s samimi sladčicami. Šel je k Poljakom; poslušal je rad njih glasove, sladko se jim je smehljaj, kajti Poljaki so mu pri krstu kumovali. Šel je k Čehom, pred katerimi so se mu hlače tresle, kajti videl je, ka tam so ljudje ostrega pogleda in silno kosmati. Pri-

Listek.

Praven slučaj.

(Spisal dr. J. Mencinger.)

Mož, ki mi ne bode zameril, da ga prijatelja imenujem, je izvrsten praktičen jurist. Ko je tedaj tudi nekoliko pedant, žali ga, ker ne more vsega, kar se primeri v vsakdanjem življenji, in kar človeški predsodki in zmote nanesó žalostnega in smešnega, razrešiti in razsoditi po raznih paragrafi naših mnogobrojnih zakonikov, ktere skoraj izključljivo prebira in ki so mu najbolj popolni celega sveta. Ker je človeku, da je naroden, treba posebne milosti božje, ali posebnega ne vsakemu prirojenega čutja, moj prijatelj ni Slovenec niti Nemec ali Nemškutar, temuč samo „človek“: vir bonus juris consultus. Lepoznanskega slovstva sploh ne čisla najmanj pa slovensko. Naš pravopis mu je premalo v vojnice paragrafov vprežen, vsak pisar sme nove besede kovati, tudi večji del naših pisateljev ni prestal državnopravnih izpitov. Če prijatelj vidi v

kaki noveli ali igri vršiti se nepostavno pogodbo, ali pa, da mlada pod oblastjo varuha stoječa nevesta stori pred altarjem zakonsko obljubo brez postavnega dovoljenja varstvene sodnije, popade ga sveta juristična jeza, ki jo more presoditi samo kak star sodnik v pokoji.

Moj prijatelj je med svojimi težavnimi dnevi praktično jurističnega življenja, — in koliko ima taci pravoznanec, predno sede k mizi, ki sicer ni njegova, pri kateri pa vender sme sedeti „neodstaven in neprestavljen“ — samo takrat morebiti užival čisto veselje, ko se je ločilo pravosodje od uprave. Prej mu je bilo čez vse sitno, da je moral nekaj soditi, in da so prišli primerljeji, ko ni prav vedel, ali bi sodil ali pa vladal, ali bi si za načelo vzal „fiat justitia, pereat mundus“ ali pa „salus reipublice suprema lex esto.“ Kot juristu z dušo in telesom mu je vladati bilo najtežje. O vladanji, kjer so ga zapustili zakonikov trdni paragrafi, se je držal teorij, ki morebiti niso bile dosti praktične. Teorije pogodeb in prirojenih človečanskih pravic se je držal tudi pri vladanji, in o tem je prišel večkrat

naskriž z svojim predstojnikom kar mu je bilo neprijetno, in naskriž z zgodovino novejših časov ter z ravnanjem hvalisanih parlamentov, kar ga je v srce bolelo. Odkar je čul, da gre moč pred pravico, ali bolj po avstrijsko rečeno, da je vprašanje prava ravno tisto kakor vprašanje moči, je bil iz srca zadovoljen, da mu zanaprej ne bo treba mešati se v raztegljivo upravo in da bode samo sodnik ter z vedro glavo in dobrim srcem skrbel „ut fiat justitia, ne pereat mundus.“

Un dan je bil moj prijatelj prav nejevoljen. Ni bila navadna sodnja nevolja, ampak globoka principijelna. Mož je namreč rekel, da se tudi zdaj ko je samo sodnik, ne more popolnoma politiki odtegniti, in povedal mi je v dokaz naslednjo dogodbo iz ravno preteklih dni, ki je pa, brez zamere! dolga:

Petra Pavloviča poznaš. Z mano vred si je v glavo vbijal prve nauke o nemški slovnici. Bil je edini sin premožnega kmeta župana, za kmetovanje kakor vsvarjen, pa mati je želela, da bi bil enkrat gospod, tedaj je šel z menoj na gimnazijo. Tam se je mučil z latinščino in grščino počasi in težavno in nazadnje je

šel je potovaje na Štajersko in Koroško, ali tu je poslušal samo svoje botrčke Nemce, Slovencev še pogledal ni. Prišel je na Goriško in v Istro, ali tu mu je bilo prevroče, pogovoril se je nekako z Lahi, nam Slovencem je pa hrbet obrnil. Pred tremi tedni je truden šel nazaj na Dunaj skozi Kranjsko, skozi belo Ljubljano, kajti znal je, da ga vsi prebivalci žele v šolah in pisarnicah. Ali kaj se zgodi? Rekel je spak: „v vaše šole in pisarnice pa ne grem. —

Slovinci! taka je s tem spridenim otrokom, s §. 19. osnovnih državnih postav. On se tako-le glasi: „Vsi narodi v državi imajo enake pravice; vsak narod ima pravico ohraniti in gojiti svoj jezik, svojo narodnost. Država spozna enakopravnost vseh deželnih jezikov v šoli, v uradu ali kancelijah in v javnem življenju. V deželah, kjer dva različna naroda skupaj živita, morajo biti šole tako uredjene, da se vsak teh dveh narodov v svojem maternem jeziku izobraziti zamore, toda da bise ne silil k učenju družega deželnega jezika.“

Slovinci! zares lep §., ali kaj nam koristi, ko ga imamo le na papirji, v resnici, v dejanji ga pa nimamo? Poglejmo v naše višje šole in v urade ali kancelije, kako je v njih s slovenskim jezikom? Stati mora revež pred vrati, in zastoj trka, da bi mu odprli in dali mesto, katero zasluži pred Bogom in pred ljudmi. Pred Bogom, kajti večna resnica je rekla: kar sebi ne želiš, ne delaj drugim. Mi ne kratimo nobenemu narodu pravic, mi ne mrzimo tujih jezikov nego se jih še preveč radi učimo in jih tudi znamo več kakor vsak drugi narod; dopustiti pa nikakor ne smemo, da se nam naš slovenski jezik v blato gazi. Pravico imamo ne le pred Bogom nego tudi pred ljudmi, da se naš slovenski jezik v šolah in uradih spoštuje. Smo li mi Slovenci pripravljeni na vekomaj samo za žrtve? Kjerkoli in kadarkoli se je Avstrija skozi toliko sto let vojskovala, povsod so za-njo prelivali naši slovenski junaki svojo hlabro kri, nikoli niso izdali cesarstva, kajti Slovenec ostane zvest Bogu in cesarju od zibel do groba. In za tako zvestobo, za toliko potokov krvi ne bomo smeli zahtevati, da se nam vsaj naš slovenski jezik spoštuje? Kako dolgo bomo pohlevno gledali, kako se mastijo drugi avstrijski narodi, ki nimajo ne za cesarja ne za dom nič večih zaslug kakor mi, kako se mastijo pri bogatih mizah med tem, ko mi Slovenci lačni in žejni pravice, stojimo kakor izstradani berači pri vratih! Ne, to ne sme več tako biti. Naš jezik mora zadobiti v vsih naših šolah zasluženost veljavnost, ako ne, ne pridemo nikoli na tisto stopnjo izobraženosti in narodove sreče, na kateri so naši sosede v Evropi. Nasprotniki se sicer izgovarjajo rekoč: vaš slovenski jezik še ni dosti izobražen, mi ga ne moremo vpeljati v šole in urade, olikajte ga popred in potem se vam ne bomo protivili. Ali dragi moji, kje bomo mi olicali naš jezik ako ne v šolah? To je vse eno, kakor da bi mi tukaj na taboru enemu oču zavezali in ga vprašali: bratec, ali kaj vidiš? Kako bo vidil s zavezanimi očmi? Kako bomo mi olicali naš jezik, ko nam ga tako neusmiljeno vežejo? Razvežite nam jezik, in videli bote, da v 10.

šole na kol obesil. Doma se potem uči kmetovanja od paše svinj in volov do poskušanja zelenike v hramu. Oče župan ga pri gosposki reši vojaške suknje, potem umre in mu zapusti lepo veliko kmetijo brez dolga in kar je tudi veliko vredno, brez bratov in sester. Županov sin vzame potem iz bližnje vasi hčer županjo brez vse tiste poezije, ki jo imamo mi omikani ljudje v srci, kadar se ženimo, pa z lepo doto, ki bi si jo tudi mi zraven poezije privošili. „Denar, to je prva!“ Kmetoval je potem mož, kakor drugi sosedje, nosil kratke hlače in odlikoval se je od sosedov samo s tem da je znal nemški ne samo pisati ampak tudi govoriti.

Med drugimi otroci ima tudi hčer, ki nosi gosposko ime Pavlina. Omožil jo je staro devetnajst let nerad in ne na dober dom, pa dal jo je ženinu, kterega si je sama izbrala. Ljubezen je bila v začetku skrivna, vendar se pozneje nij mogla drugače poravnati kakor per subsequens matrimonium. Ko je Pavlina bila stara dvajset let, jo oče izpusti iz očetne oblasti. — Žena komaj doletna storjena pride k meni in me prosi, da bi prebral ženitvanjsko pismo. (Dalje prih.)

letih bomo v izobraženosti toliko pridobili, kar smo v stoletjih brez lastne krivice zamudili!

Na dalje — vi najbolj znate, kolikokrat morate odpreti mošnjico in nesti s krvavimi žulji zasluženi denar v cesarsko blagajnico ali kaso. Vi najbolj znate, koliko davka odrajtujete; nikoli niste krajcarja dolžni ostali, ker znate, da država ima velike potrebe. Ali za tako velike žrtve bote vi še za naprej pohlevno molčali, da vam bodo uradniki, ki od vaših žuljev živé, dopisavali v tujem jeziku, katerega ne razumete in morate s takim dopisom od hiše do hiše, da vam kdo za plačilo večkrat napačno prebere, in tako gubite nepotrebno čas in denar. To ne sme več biti, na slovenski zemlji mora slovenski jezik v vse cesarske urade ali kancelije! Bratje ne delajmo si pa sramote, da bi mi tudi zanaprej pisarili v tujem jeziku mesto v svojem, ker potem bi nasprotniki imeli prav, ko bi rekli: kako čete, da vam mi pišemo slovenski, ko ga vi sami zametujete. Spoštujmo se tedaj sami, in spoštovali nas bodo tudi drugi.

Moj častiti predgovornik vam je temeljito dokazal potrebo zedinjene Slovenije in vi vsi ste enoglasno in navdušeno zabtevali; ali bratje! ne bomo pozdignili naše mile matere Slovenije iz praha, ne bomo je posadili na častno mesto, dokler bomo dopustili da se nam veže slovenski jezik v šolah in uradih.

Sklenimo tedaj, da §. 19 osnovnih državnih postav ne ostane samo na papirji, nego da se dejansko vpelje v vse šole in urade na slovenski zemlji. Kdor je za to, naj vzdigne roko! Zdaj naj vzdigne roko tisti, kdor tudi v prihodne želi, da se mu materni jezik sramotno zatira!

Prav tako, Slovenci, vaš sklep je pravičen, držite se ga stanovitno, in Bog vas živi!

Dramatične zadeve.

Dramatičnega društva občni zbor, tretji v vrsti rednih letnih, je bil v nedeljo 29. maja v dvorani ljubljanske čitalnice. Družabniki se nijso zbrali v ravno preveč ogromnem številu, ako se pomisli da sama Ljubljana šteje 138 udov, tedaj skoraj polovico vseh družabnikov.

G. prvosednik Grasselli pozdravlja zbor ter omeni da je še le malo let preteklo, kar se je zbralo nekaj mlajih domoljubov, ki so osnovali dram. društvo, da se preseli slovenska dramatika na obširnejše polje. Začetek je bil težak, a v kljub mnogim oviram stoji danes društvo dobro, in gledé na neugodne splošne okolnosti sme se reči prav dobro. Število udov vedno narašča, akoravno le počasi. V tisku je izšlo dozdej 12 vezkov „Slovenske Talije“ ki obsegajo lepo število raznovrstnih igrokazov. Naj važnejši korak pa je storilo društvo s tem, da je dejansko dokazalo, o čemer so dvomili celo prijatelji društva, da je s prav dobrim vspehom napravljalo redne slovenske predstave v javnem deželnem gledališču. Obširneje bodeta poročala tajnik in blagajnik. Resna volja in marljivost povzdignila sta v preteklem letu društvo na dokaj višo stopnjo. Misel da je dram. društvo nepotrebno, da bi naj bila delavnost vsa združena v enem društvu, nij res, kajti težavna naloga, katero skuša spolnovati dram. društvo, se ne da izvrševati kar mimogrede poleg drugih opravil. Ravno tako neopravičeno je bilo očitjanje, da bi dram. društvo delalo škodo čitalnici ljubljanski, ker društvu je resno mar spešiti napredek slovenstva, in ono gotovo ne dela škode nikomur. Če se kje škoda godi, morajo se iskati uzroki drugod.

Iz tajnikovega sporočila, katerega priobčimo prihodnjič, je razvideti da je društvo prav uspešno delalo v preteklem letu. Na svitlo je prišlo 5 vezkov „Slov. Talije“ (11—12), igralo se je 11 krat, in sicer 9krat v gledališču in 2krat v čitalnici. Pri teh predstavah je sodelovalo 64 predstavljajočih udov, namreč 28 gospodičin in gospá in 36 gospodov. Učilnica za ženske se je odprla 15. oktobra in se sklence konec junija. Slavní deželni zbor je naklonil izdatno denarno podporo društvenim nameram. Blagajnikovo poročilo kaže, da je bilo l. 1869 dohodkov 1745 fl. 35 kr. in stroškov 1574 fl. 30 kr. ostalo je na konci leta 171 fl.

5 kr. in v obligacijah 350 fl. Stan premoženja na konci l. 1869 je bil 735 fl. Proračun za l. 1870 kaže dohodkov 4281 fl. in stroškov 4149 fl., tedaj ostanek 132 fl. Se ve da je glavni del teh dohodkov računjen na predstave v gledališču, ker podpornikov ima društvo komaj 200 ki plačajo 400 fl. Nadejati se je, da se to število izdatno pomnoži v tekočem letu. Stan blagajnice od 1. januarja 1870 do 28. maja je: Dohodkov 2270 fl. 89 kr., stroškov 1972 fl. 3 kr., tedaj je v gotovem denarji v blagajnici 298 fl. 86 kr. in v obligacijah 300 fl.

Za pregledovalca računov se izvolita gg. Drachsler in Tomec.

G. prvosednik omeni vse hvale vrednega izvrstnega delovanja g. blagajnika Žagarja, kteremu občni zbor izreče z vstajanjem svojo zahvalo za njegovo brezplačno uspešno delovanje na korist društva. G. blagajnik se zahvali za zaupanje in hoče tudi še na dalje delati za korist društva, čeravno je poprej prosil naj se odveže tega težavnega posla.

V odbor so se volili: Za prvosednika g. Grasselli, za blagajnika g. Žagar, za odbornike, gg.: Dr. Bleiweis Dragotin, Drenik Franjo, Guttman, Noll Josip, dr. Poklukar, Ravnikar Franjo, Šolar, Valenta Vojteh in vnenja: g. Erjavec v Zagrebu in g. Stritar na Dunaji. Skrutinirali so, gg.: Guttman, Kajzel in Noll Srečko.

Odborov predlog da se izvoli za častnega uda slavní domoljub, prvi Jugoslovan, visoko čestiti škup Strossmayer je bil navdušeno in enoglasno sprejet.

G. Grasselli nasvetuje, da bi se preuredile nekatere točke pravil, ker pa je to treba dobro pretesti, naj nov odbor to prevdari in potrebne premembe predloži občnemu zboru, ki naj se skliče v ta namen.

G. Tomec vpraša, kako je z odškodnino, katero zahteva nemški konsorcij za slovenske predstave.

G. Grasselli odgovori, da odboru o tem ni nič znano.

G. Tomec izreče v imenu občnega zahvalo g. prvosedniku Grasselli-ju za njegovo marljivo delovanje, na to se zahvali g. prvosednik za zaupanje, katero mu je zopet skazal občni zbor, ter izreče, da hoče tudi na dalje delati po svoji moči za korist društva. S tem se je sklenil zbor. J. N.

Dopisi.

Iz Ljubljane, 1. junija [Ivz. dop.] Čuden porod imajo pač državne pravice raznih avstrijskih narodov; po hudih borbah s centralisti, kateri so vse nemške narode dolgo časa okovane držali v svojih verigah, priborili so si Magjari svojo avtonomno državo ter napravili dualizem, koji pa za Slovane v istini ni družega, nego dvojni centralizem. Denes stojimo pred pragom tretje države, ki bode zopet razdelila Cislajtanijsko ter dajala več moči nemškemu življu. Da bi si laže napolnili Nemci svojo nikdar sito žrelo od izoliranih Čehov in Slovencev, dali bodo Poljakom nekaj tistih pravic, ktere bi imel uživati že zdavnej vsak avstrijsk narod. Ker si bodo pa Čehi, politično najbolj izobraženi narod v Avstriji v kratkem tudi privojskovali prirojene si pravice, nastane le vprašanje: Kaj bode pa potem z nami, ko bomo ostali sami brez pravic, brez prijatelja, brez zaveznika. Srce krvavi rodoljuba, ako gleda nazaj na preteklost, sapa mu zastaja, kadar premišljuje bodočnost narodovo. Malo nas je, sami bomo težko zmogli; iščimo si toraj hitro zaveznikov ter prehodimo z njimi stanovitno vse trde šole in ne pustimo zapreti vrat, dokler ne pridemo do zaželenega cilja. Edin narod pa v celi državi, ki ima z nami enak položaj, je českoslovanski narod; držimo so njegovih načel. Milujmo se, složimo se! Da pa ne bomo mrtvi zavezniki, skrbeti moramo, da se ojačimo doma že poprej; noč in dan delati moramo na to, da zmoremo pri prihodnjih volitvah ter da postavimo na čelo naše opozicije možé, ki imajo um in pogum braniti narodove svetinje. Volilcem in poslancem pa in vsakemu pošteno mislečemu Slovincu mora biti zedinjena naša domovina prvi po-

vod; saj je iz zgoraj navedenih dat zadnjih drž. prememb vsaj dosti očito, da se le potem moremo ohraniti, le potem napredovati. To naj tirja vsak volilec od svojega poslanca, vsak poslanec pa prav odločno od države; saj je to našega programa prva, najimenitnejša točka, iz koje izvirajo vse druge; ž njo dobimo vse, brez nje nič. — Dežman in njegova stranka dela že vse priprave za volitev; tisti centralni odbor, ki se je leta 1867 tako neumrljivo blamiral, da med 26 kandidati ni niti enega spravil v dež. zbor, se je že ustanovil ter si napravila ravno zdaj že tudi podružnice po deželi. „Tagblatt“, glasilo narodu nasprotnne stranke je že pričel s zvitimi članki loviti na svoje zanjke; nobeno sredstvo mu pa pozneje ne bo preomazano, da bi le črnil in oskrnjeval narodno kandidate. Plazili se bodo nemčurski aposteli s sladkimi besedami, z nadepolnimi obljubami okoli slov. ljudstva ter skušali dobiti na svojo stran glasove tistih mož, za koje zdaj nimajo drugega, nego da jih pitajo s siroveži, z neomikanci; sicer pa „Tagbl.“ že zdaj s kislim obrazom sam pove, da za renegate naše kmečke občine nimajo tal. Mi pa že zdaj apeliramo na trden značaj in zdravo pamet naših mestjanov in deželanov, ka naj si ostanejo konsekvantni, da ne bodo sedanje volitve slabeje, nego so bile pred tremi leti. Ako nas niso zmagali renegati zvezani z aristokracijo in birokracijo pri zadnjih volitvah, ko smo hodili v volilne sobe memo sabelj in bajonetov, ko je pritiskanje na steno nastopilo v največji obliki, vsaj ne smemo propasti zdaj, ko smo se po triletni Giskro-Herbstovi šoli tacih vojaških igrač že navadili. Bog in sreča junaška!

Kakor je iz včeraj nalepljenih listekov razvidno se bodo volitve na Kranjskem vršile te-le dneve: 27. junija za kmečke občine; 28. junija za mesta, trge in kupč. zbornico; in 1. julija za velike posestnike. Kranjci, pozor! Dajte nam tudi kaj novih moči v drž. zbor.

Iz Šmarja 1. junija. [Izv. dop.] Jako nas veseli, da so včeraj v Celji zbrani zaupni možje za naš volilni okraj zraven g. dr. Vošnjak-a postavili za drugega kandidata g. dr. Dominkuš-a. Njegovo ime slovi po slovenskem svetu. Vse lastnosti, ki jih tirjamo od ljudskega zastopnika, neodvisnost, pol. zvedenost, značajnost, rodoljubje in zgovornost najdemo pri g. drju. v obilnij meri. Upajmo, da bode prevzel kandidaturo; od naše strani pa mu lahko že zdaj zagotavljamo, da bode tudi pri tej volitvi, kakor pri vseh poprejšnjih naš okraj enoglasno volil od narodnega odbora priporočena kandidata.

Pri tej priložnosti moram pozornost c. k. okr. glavarstva obračati na neko krivico, ki se nam godi gledé števila volilcev. Po volilnem redu pride na 500 duš en volilec. Znano mi je pa več občin, katerim je z ozirom na njih prebivalstvo odločeno prepičlo število volilcev. Postavim, naša šmarska občina šteje čez 4500 duš, voli pa le 8 volilcev mesto 9. Skoz ima naš okraj za kakih 7—8 volilcev premalo. Menda se je dozdej staro številjenje vzelo za podlago razdeljenja volilcev; zdaj pa imamo novo številjenje dokončano in zdi se mi spodobno, da bi se število volilcev na to opiralo.

Iz Zagreba, 31. maja. [Izv. dop.] Val javnega nezadovoljstva, ki se je bil zadnje dni tako visoko spel vsled izzazivnega postopanja naše vlade zabranjujoče slavljenje Jelačičeve smrtne obletnice, se je navidezno vlegel. Na val sledil je dol. Tudi homatije so navidezno poravnane. Vsi v zapor potegnjeni, so iz zapora izpuščeni. Juristi so sklenili zopet kolegija pohajati, ker jim je vlada po akademiskem senatu poročiti dala, da bo strogo preizkavo podigla zavolj surovega in čast žalivnega postopanja magistratne policije naproti njim. Vse to je, kakor sem rekel: navidezno, kajti na tihem še hudo vreje in kipi. Nezadovoljnost z obstoječimi razmerami je obča postala, in sicer pri vseh političnih strankah. Posebno je pa vest, da je neki Mihaljevič za Zagrebškega nadbiskupa imenovan, že tako čutljivo javno mnenje še bolj zburkala. Sicer še denes to naimenovanje ni officialno proglašeno, pa čuje se od vseh strani, da je toliko kakor gotovo. Kdo je ta Mihaljevič? — Svet o njem razen že večkrat imenovanega imena nič ne ve. Čuje se, da je rojen Slavonec, pa da že od mladih nog neprestano med trdimi Magjari

živi. Pravijo, da se je tako do srca pomagjaril, da razen imena ni nič slovanskega več na njem, da! še svoj materin hrvaški jezik je pozabil. Jegovo naimenovanje, če se bo vresničilo, ne bo nobene naših političnih strank zadovoljilo, tudi najhuje magjarone ne, kajti oni v njem tujca vide. Rauch je baje bil za naimenovanje Soiča, Andraš pa vsled priporočanja slavonskih grofov bratov Pejačevićev za naimenovanje Mihaljeviča. Zmagal je, se ve da minister, proti svojemu „bedinterju“. — Drugo, kar je pri nas duhove ne malo vznemirilo je to, da deputacije vojniške krajine o poslih razvojničenja Nj. veličastvo kralj ni pred se pustil. Deputacija bila je baje že v kraljevem antichamburu vsak čas pripravna na to, da bo pred Nj. veličastvo poklicana. Pa v zadnji čas se je Andraš kakor zid med kralja in krajiško deputacijo postavil, ter jej tako pot do Nj. veličastva zastopil. Naimenovanje Mihaljeviča in nezaslišanje krajiške deputacije, to dvoje je, kakor svet pri nas sodi, zaželen nasledk homatij ob slavljenji Jelačičeve smrtne obletnice. Naša vlada je — tako se namreč komentuje — homatije nalašč avec eclat inscenirala, ne bi li na ta način Andrašija preplašila, in tako naimenovanje Strosmajera in zaslišanje krajiških žel še na zadnjo uro zaprečila. Ta pritisk naše vlade imel je zaželeni vspeh. Andraš se je zares Zagrebških homatij vstrašil, in Strosmajera kot kandidata za zagrebško nadbiskupsko stolico spustil, pa tudi naši vladi križ čez njen račun naredil. — Ker je bil za naimenovanje Mihaljeviča in ne Soiča. — Te dni je šla druga deputacija na Dunaj, deputacija Zagrebških mestjanov namreč, da Nj. veličastvu naslika pravo sliko kdo na Hrvaškem vlada, in kako se vlada. Na čeli te deputacije so Šušekovič, Kukuljevič in Crnadak. Ne mara, ka bo tudi tej deputaciji Andraš pristop založil. Denes je vse ravno tako, kakor je bilo leta 1848. Tudi tačas so si na Dunaji deputacije raznih političnih strank kljuko podajale, druga drugo pred kraljem črnile, in druga drugi veleizdajstvo očitovale.

Sicer se pa naj naša vlada napinje, kolikor se hoče, gotovo je, da se bo njena ladjica preje potopila, nego narodno morje izsušilo, po katerem denes tako drzno plava!

Politični razgled.

Nemštvo se v nekterih avstrijskih deželah samo med saboj kolje in nikakor ni tako složno, kakor je to nemški shod v Beču, ktereга sam „Figaro“ nemški „Reichsverwaltungsrathstag“ imenuje, svetu v oči trosil. Centralistična svojbina prejšnjih dunajskih poslancev nikakor ni zadovoljna s concessionski Poljakom obečanimi; nemškutarski poslanci z Morave se tudi ne soglašajo z odpravljenjem volitvenih grup, in „kato-liško gibanje“ se sredi čisto nemških dežel, kakoršna je n. pr. gorenja Avstrja, že precej „čutljivo“ pokazuje. Takó bodo tedaj Nemci še imeli preje doma dosti opraviti, dokler združeni česko-moravsko „deklaracijo“ in slovenske „pretenzije“ raztrgajo. —

Česki časopisi čem dalje tem ostreje pišejo proti „decembrizmu“. „Nar. List.“ imenujejo one plemenit-nike, kateri bi deklaracijo izdajali ali proti njej ravnali, „izdajalce domovine.“ Tudi Moravski Slovani se vedno glasneje in odločneje zbirajo okoli prapora svoje „deklaracije.“ Ako se bodo organi vladini načela nepri-stranosti, ktero je Potocki neki zapovedal, točno držali tedaj v imenovanih dveh deželah volitve dobodo novo, ministrom morda neprijetno lice. —

Iz Galicije ni nič gotovega zvedeti. Dunajsko posvetovanje ni imelo za sedajnost nobenega uspeha; kajti je vse, kar je ministerstvo privolilo, le vada (köder) bila, da bi gališki zbor v jabelko državnega zbora vgriznil. Izpolniti se hoče obečano le potem, ako se bode gališki zbor — tega vrednega storil. Pridnim šolarjem se konci leta itd. —

Razne stvari.

— (O g. dr. V. Zarniku) nam naš stalni ljubljanski dopisnik piše, da ga ne mislijo več ljubljanski kolovodje na Kranjskem za kandidata postaviti. Rekli smo, da smo se tu pri popotovanji g. dr. Tomana skoz Maribor po daljem razgovoru popolnoma složili, in da smo mi brez izjeme pristopili k ljubljanskim

sklepom od 8. maja. Da je to istina, vidi se iz vsega držanja našega lista, in bili smo in smo še zdaj tega mnenja, da bodo v Ljubljani iz Štajerske podano jim prijateljsko roko drage volje sprejeli. Torej še dozdej ne moremo verjeti, da bi bil ljubljanskih gospodov kateri tako nepolitičen in breztakten, da bi v sedanjih za našo prihodnost toliko važnih časih, ko bi se morali vsi politični faktorji cele Slovenije v eno veliko akcijo združiti, iz malenkostne žeje po oseb-nem maščevanju delal proti kandidaturi g. dr. Zarnika. — Mi slogo jako resno vzemamo, ter vsled tega tudi od ljubljanskih gospodov pričakujemo, da ne bode sloga pri njih samo siva teorija ostala. — Videant consules, ne —.

* (Ljubljanski nemškutarji) se baje jako jezè, da se nobeden izmed njih poslancev ni povabil k konferenciji dunajske državno zborniške svojbine. Po „Tagbl.“ rečeno se to pravi: Kakor je ta svojbina tudi propadla, zaničevanja vredna in maločastna, tako globoko vendar še ni padla, da bi se hotela pečati z ljubljanskimi nemškutarji! — Keesbacher je bil sicer v konstitucionalnem društvu nasvetoval, naj to društvo pristopi nemški resoluciji, kakoršna je bila na Dunaji sklenena, češ da jo je sprejela tudi praška kazina, kateri se ljubljanski nemškutarji tako rado primerjajo. Proti temu nasvetu so govorili sicer najbolj ljuti nasprotniki poudarjaje, da, nočejo biti „Nemci“, ampak „nemškutarji“ in ustavoverneži. Ti ljudje si obetajo, da bodo pri prihodnjih volitvah precej svojih kandidatov vrinili v mestih in trgih. Največ si obetajo od Novega mesta, Kamnika, Tržiča in Krškega. Gledé Idrije pravijo, da tam ni nič opraviti, češ da tam gospodari česki župan! V Kočevji bodeta takrat kandidirala Dežman in Keesbacher in le kot na peto kolo se misli na Janeza Kozlerja. V Ljubljani bode kandidiral dr. Suppan in guilotinski mož, vladni svetovalec Laschan. Vendar zadnji nima dosti veljave niti pri nemškutarjih, ker je bilo slišati, da je v nemškutarski stranki vpljiven mož rekel: „Ne, toliko se pa res nočemo blamirati, da bi tacega Bachovega birokrata volili.“ *)

Z (Gospod bilježnik Höchtel) je razposlal 18. maja l. l. nemško (!) povabilo vsem županom v Ljutomerškem okraji, kjer naznanja da je svoje poslovanje nastopil. Kaj tacega se predrzne gospod bilježnik v tako rekoč najbolj narodnem okraji slov. Štajerja! Razkačeni so nam skoraj vsi župani ta vabila poslali z raznovrstnimi, semtrtje čudnimi komentari, kar lahko bralci iz zadnjič priobčenega „poslanega“ razvidijo. — Ako bo g. Höchtel tako ravnopravnost spoštoval, godilo se mu bo, kakor njegovemu predhodniku gosp. Högelsbergerju, da se bode njegovo celo poslovanje le okolo zapašinskih razprav vrtilo, katerih je pa v Ljutomerškem okraju jako malo. Kakor se je zadnja leta Högelsbergerjeva pisarna le po trgu sprehajala in komaj vsaki teden enkrat do dobrega pero omočila, tako, kakor vidimo, se bo tudi Höchtel ugodilo; kmalu bo po Högelsbergerjevem izgledu kopita pobral in šel po tisti široki cesti proti severu, kamor mu je že njegov predhodnik lepo pot pokazal. Temveč mu pa preti ta oseda, ker iz dobrega vira čujemo, da se bo v Ljutomeru kmalu naroden odvetnik naselil. —

* (Družbenikom „Trdnjave“) in drugim rodoljubom na Koroškem. 5. junija, popoldne ob 4ih bode shod slovenskih rodoljubov na Ziljski Bistrici in 6. junija tudi ob 4ih popoldne v Bačah pri Beljaku. Posvetovalo se bode:

1. Imamo koroški Slovenci kaj želeli gledé resnega izvrševanja §. 19 tem. drž. post. od 21. decembra 1867, kateri določuje ravnopravnost vsem državljanom?
2. Kako se hočemo obnašati pri volitvah za deželni zbor?
3. Moremo še več in viših davkov plačevati? — In v Bačah še:
4. Bi se ne mogel še letos v gornji Rožni dolini on tabor sklicati?

Skazite se rodoljubi!

Tajnik „Trdnjave“.

*) Po naključju je bila ta vest v tiskarnici obležala, dasiravno je bila omenjena že v uvodnem članku zadnjega lista. Vred.

Ces. avstr. in kralj. oger.

izključljivo privilegovano

jako čisto, nedišeče in nepremočljivo

mazilo za usnje (Lederfett-Schmiere.)

Rabljivo za vsake baže usnja, obutala ž njimi namazana ne potrebujejo površnih črevljev, podplati še enkrat tako dolgo trpe.

Ces. kralj.

privileg.

Pâte Impératrice (pasta za roke in obraz)

"Pâte Impératrice" odpravi vse nečednosti in madeže na roki, napravi kožo mehko kakor zamet in belo kakor sneg, daje nohtom naravno čvrstost in barvo ter popolnoma nadomestuje mjilo [žajfo.]

Ces. kralj.

izključlj. priv.

Oxfordska esenca

proti bolenji zob.

Ces. kralj.

izključlj. priv.

mišnica

proti podganam, hišnim in poljskim mišim, krtom.

BENZIN,

najbolji pripomoček za izpiranje mastnih madežev, nenadomestljiv.

Glicerinsko mjilo in glicerinska smetena,

proti nečisti razpokani koži, proti lusknati (schuppig) koži na glavi,

Žganje iz vinskih droži

(Franz-Brandwein.)

Najhitreje in najzanesljivejše zdravilo proti večini bolezni, proti ranam vsake baže, obstreženinam, sekotinam, ubodninam, glavo in zobobolu, starim bolečinam in teklinam, raku, prisadu, perečim [vnetim] očem, hromatom in habotam vsake vrste itd. itd.

Sok iz štajarskih zelišč (Kräutersaft)

proti boleznim na prsih.

Čisto, pravo olje iz kitovih jeter

(Dorsch-Leberthran) proti jetiki in sušici.

SANTONIN TABLETS

proti otročjim glistam.

Mazilo proti ozebljini in kurjim očesom

posebno izdatno.

Orientalna voda,

iznajdena od dra. Walkerja v Londonu, proti protinu, reumatizmu, glavobolu itd. itd.

Kolonjska voda (Kölner-Wasser),

od najstarejšega destilatorja: Janeza Marije Farina, dvornega zakladavca Nj. Nj. V. V. Friderika Viljela IV., kralja pruskega, Nikolaja I. cara vseh Rusov, Viktorije kraljice angleške itd. itd.

Revalesscière du Barry

zdravi brez vračil in stroškov vse bolezni v želodcu, na živcih, na jetrih, na žlezah [bezgavke,] mrenah, zdravi težko sapo, bolečine v mehurju in živcih, jetiko, navduho, kašelj, neprebavljivost itd. itd.

Didier-ovo belo goršično zrnje

(Sentkörner),

proti bolečinam v želodcu, krču v želodcu, slabemu prebavljanju, krču, bolečinam na jetrih, napihavanju, glistam, koliki, zapetki itd.

Dra. Göllis-a splošna jedilna štupa.

(Universal-Speisepulver).

Kdor zavoljo želodčeve slabosti, ali zato ker ni mogel jedil dobro prežvečiti, ali zato ker je povžil ali preveč ali pa preslabih kakorsikoli imenovanih jedil čuti med jedjo ali po jedi kakovšno neugodnost izhajajočo iz trebušja, kogar v takih okoliščinah napenja ali tišči v želodcu, komur se kislo ali žaltovo rega, kogar vznemirja, po trebuhu kolje, mu slabo prihaja ali prihajati hoče: naj vzame polno žličico [če je žličica jako majhna, dve žličici] te štupe na suho v usta [najbolje na jezik], naj jo z vodo ali [kar je prijetnejše] s pomešanim ali čistim vinom doli splahne, naj potem še popije polno kupico vina ali vode in v kratkih trenotkih bodo popolnoma zginile vse one težave in na njih mesto stopi tako prijetno čutilo nasitenja. Komur bi okus štupe ne bil pogodu, naj jo jemlje v omočenih oblatih. Posebnega spomina je vredno, da ta štupa vsem napenjajočim jedilom in upijanjočim pijačam hitro odtegne njih sitne lastnosti.

Seidlitzova štupa od Molla

(Seidlitzpulver von Moll) proti boleznim v želodcu in trebuhu.

Vse to se dobi pri **F. Kolletnig-u** v Mariboru.

Beli prsni sirop

od G. A. W. Mayerja v Vratislavi.

[leta 1867 v Parizu z nagrado obdarovan.]

Najboljše domače zdravilo proti zastaranemu kašlju, dolgoletni hripavosti, zasliženju, oslovskemu kašlju, katárjem in vnetjem jabelkain sapnika, proti akutnemu in kroničnemu prsnemu in plućnemu kataru, krvavemu kašljanju, bruhanju krvi in naduhi.

Spričalo:

Podpisani s tem naznanja trpečemu človečanstvu, da je Mayerjev prsni sirop v različnih boleznih na sopilih, kakor proti zastarelemu plućnemu kataru, hripavosti itd. z najboljim uspehom rabil.

V Kamenici na Českem.

Dr. Novak, mestni fizik.

Za konjske posestnike in gospodarje.

Zdravilna tekočina (Rekreations-Fluid) za konje

od c. kr. živinozdravnika Chrausta.

Živinozdravilna štupa

za konje, govedl in ovce.

KVIZDOVA

Korneuburška živinska štupa

(Korneuburger Viehpulver)

za konje, govedl in ovce.

Jako imeniten in važen

LIEBIG-OV

mésni izleček (Fleischextrakt)

iz južne Amerike (Fray Bentos)

izdelavan po Liebigovem društvu za mésni izleček v Londonu.

Izleček je le onda pravi, ako nosi piskerc podpis profesorja J. pl. Liebiga in M. p. Pettenkoferja kot poročstvo dobrega in izvirnega blaga.

Ta izleček, ki se napravlja iz najčisteje in najfrišnje govedine nima v sebi niti masti niti limnine. V enem funtu ima ta izleček vse v vroči vodi raztopljive množine od 34 lb. čistega mesa ali pa od 45 lb. mesnine z mastjo, žilami in kostmi vred.

Vsaka vegetabilična hrana (grah, bob, leča, kruh, krompir, riž, koruza, proso,) ako se jej pridene mésnega izlečka, dobi ono tečnost in vrednost, ktero ima frišno meso ali animalična hrana.

Izleček (sam ali z vinom pomešan) je najizdatnejše krepčilo za bolnike, ozdravljajoče se in oslablence.

Kot zdravilo za vojaška in marinska bolnišča, za lazarete, sploh za vsako bolnišnico, za zakladanje s živcem v trdnjavah in ladijah, za popotnike, gostilničarje, za barivce (Garköche) in rodovine na deželi je méсни izleček nenadomestljiv izdelek; tako tudi za kolonije, kjer se frišno meso ne da ohraniti in je predrago.

Kako naj se rabi:

Četrti del čajske žličice izlečka raztopljenega v veliki skudelci vroče vode. Kteri naj se kolikor potreba soli pridene, zadostuje, da se mahoma napravi krepka juha. Barva juhe naj bo temno-žolta, ne rujava; če se vzame več izlečka, postane aromatični okus juhe za mnoge premočan in neprijeten.

Zadobi se izvrstna juha, če se s kratka juhina zelenjad (seleri, korenje, luk, čebula, krompir itd.) brez ali še bolje z nekoliko slanine ali masti skuha in se potem pridene potrebna množina izlečka in soli.

Mésni izleček ima tudi v najbolj koncentriranem stanju vse množine omák (sauce) in je torej kot podlaga za pripravljane vseh mésnih jedil neprecenljive vrednosti; prav malo izlečka že zadostuje, da se moč in okus jedil, zlasti navadnih domačih juh mahoma zboljša.

Wilhelmsdorferska šokolada iz sladnega izlečka.

(Malzextrakt-Chokolade.)

Na 9 izložbah nagrađovana.

Po izreku c. kr. prof. Heller-ja na dunajski kliniki je ta šokolada edino prava.

Wilhelmsdorferska sladna šokolada je jako tečna, ni zaporčna, priporoča se zlasti onim, kterim so škodljivi razgrevajoči užitki, posebno pa za vse tiste, ki so na prsih bolni.

Cena: $\frac{1}{11}$, $\frac{1}{2}$ in $\frac{1}{4}$ zavitek šestere baž po 50 kr., 70 kr., 1 f. 20 kr., 1 f. 60 kr., 2 f. in 3 f. za funt.

Priznavajoče pismo: "Ker mi Vaš sladni izleček izvanredno dobro tekne, prosim Vas, pošljite mi 4 pakete šokolade iz sladnega izlečka itd. Berger, umetalni mlinar v Schwertbergu na gorenjem Avstrijskem."

Zaloga za Maribor
pri **F. Kolletnigu**, Tegetthoffova cesta.

Wilhelmsdorferska fabrika

za sladne (malz) produkte Avgusta Jos. Küfferle-ta & comp. (Dunaj.)

Op minjaje na izreke c. kr. prof. Oppolzer-ja in Heller-ja na dunajski kliniki, prosimo, naj se naši sladni fabrikati nikar ne zmenjujejo z Hoffovimi sleparijami.